

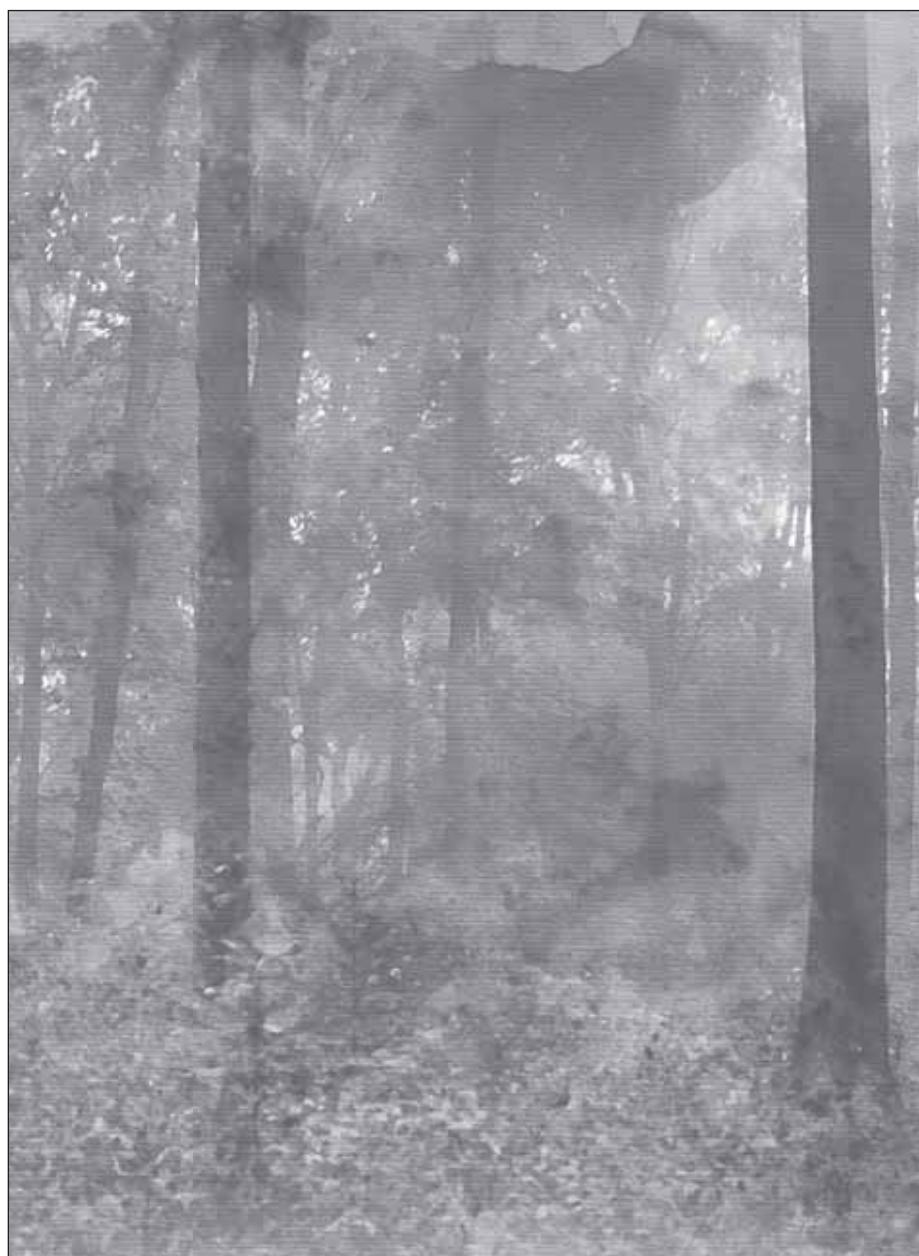
ČIERNY LES, MODRÉ NEBO

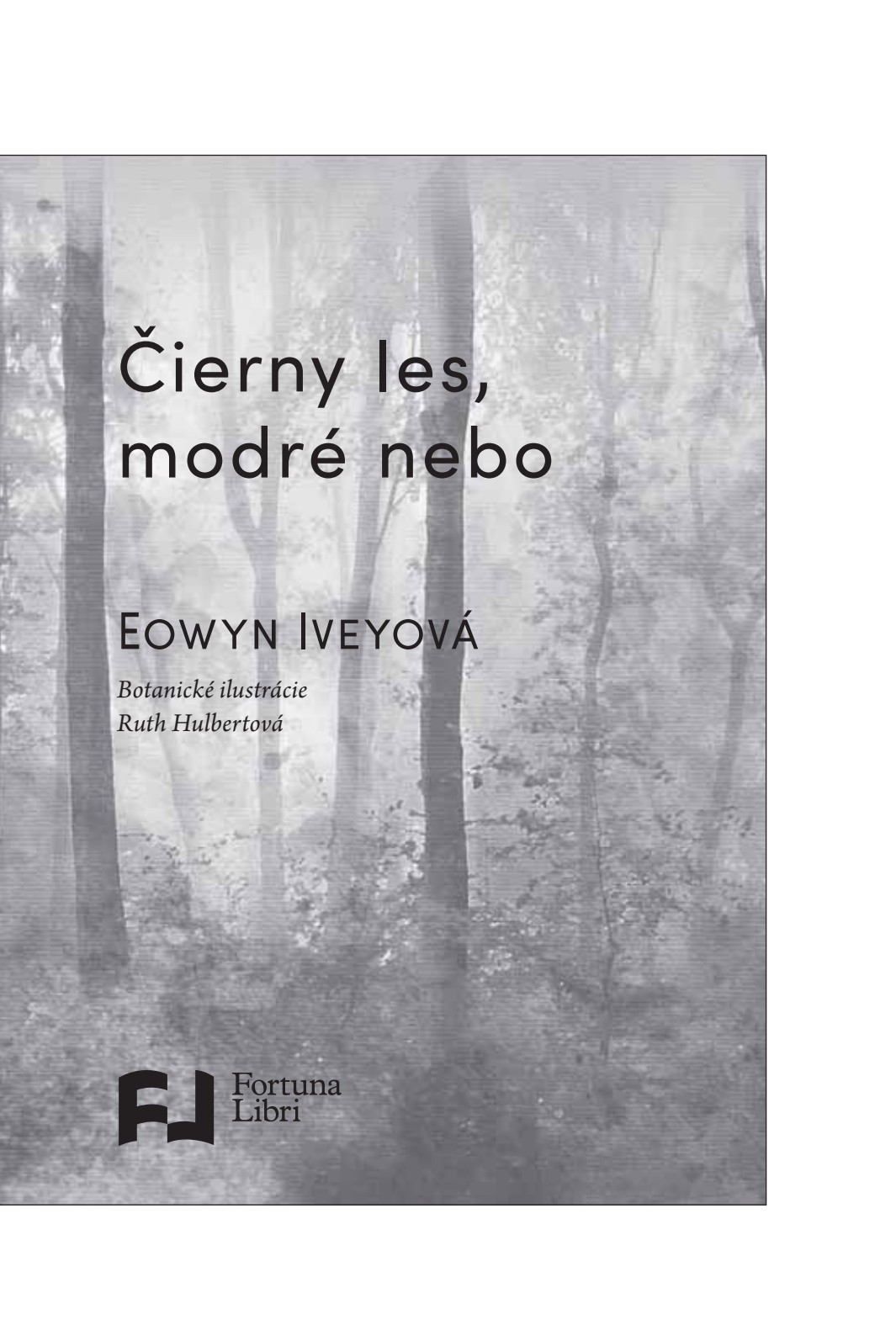

EOWYN
IVEYOVÁ

AUTORKA BESTSELLERA *DCÉRA SNEHU*

Čierny les,
modré nebo

Čierny les, modré nebo

EOWYN IVEYOVÁ

Botanické ilustrácie

Ruth Hulbertová

Fortuna
Libri

Original title: Eowyn Ivey: BLACK WOODS, BLUE SKY
Copyright © 2025 by Eowyn Ivey
Published by agreement with Folio Literary Management,
LLC and Prava I Prevodi Literary Agency.
Cover design and illustration: Anna Morrison
Title page art (forest images) by veneratio/stock.adobe.com
Botanical illustrations copyright © 2025 by Ruth Hulbert
Translation © Vladislav Gális, 2025
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2025

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.
FORTUNA LIBRI, a. s.
Zadunajská cesta 8, 851 01 Bratislava
fortuna@fortuna.sk
www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Oľfia Škvarnová

Prvé vydanie

Edičná poznámka:

V preklade sú použité citáty a parafrázy z románu Marcela Prousta
Hľadanie strateného času I. Na Swannovej strane (Bratislava: Kalligram, 2001).

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti
sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými
alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami,
udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať
do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

BN 148196/01

ISBN 978-80-573-0546-0

*Lesy sú už čierne, lež nebo ešte modré...
Nech pre vás nebo zostane vždy modré, môj mladý priateľ;
ba aj v hodine, ktorá pre mňa teraz nadišla,
keď sú lesy už čierne a rýchlo sa stmieva,
nájdete útechu tak ako ja pri pohľade na oblohu.*

– Marcel Proust: *Hľadanie strateného času I.*
Na Swannovej strane (preklad Elena Krššáková)

PRVÁ ČASŤ

VÍLIA ČRIEVIČKA
Calypso bulbosa

1. kapitola

Birdie vedela, akej chyby sa dopustila, len čo pootvorila oči. Cítila sa chorá, ako keby mala chrípku alebo akoby ju tlkli po hlave i po tele, a v uzavretej chatke, ktorú tvorila jedna miestnosť, si čoraz väčšími uvedomovala vlastný pach, ako jej z pokožky razí cigaretový dym, výpary stráveného alkoholu a vývratkov. Vytiahla si ruku spod dcérinej hlavy a tá sa prekotúlala na druhý bok, ale nezobudila sa. Malá Emaleen s rozstrapatenými plavými vlasmi a s teplými ružovými lícami – Birdie by sa k nej bola najradšej pritúlila a znovu zaspala. No pulzovanie v hlave sa zhoršovalo. Opatrne sa posadila na svojej strane postele a pomaly vstala. Po krížoch a spod pazúch jej stekal studený pot. Dlaňou sa oprela o stenu, lebo mala pocit, že ju čochvíľa zradia kolená. Keď pozrela dole, uvidela, že má na sebe stále tie isté džínsy a tričko s krátkymi rukávami.

Podnik U rosomáka bol včera večer plný na prasknutie. Zhruba desiatka pravidelných hostí sa doviezla z Alpinu a zo Stone Creeku, zopár tirákov, ktorí jazdili na dlhé trasy,

zostalo aj na noc a Charlie Coldfoot s kamošmi vyrazili z Anchorage na svojich harleyoch – prvá jazda sezóny. Takmer dvadsať ľudí sa natlačilo do malého prícestného baru s jediným úmyslom zahnať tmu. Hudobný automat vyrevoval Billyho Idola a Emmylou Harrisovú. Vonku sa jarné kaluže zatiahli ľadom a na hory napadal ľahký sneh, ale Birdie si pamätala, že priam horela. Bokmi sa obtierala mužom o nohy, keď im podávala štamperlíky tvrdého alkoholu a vychladené fľaše piva. Všetko, čo povedala, všetko, čo urobila, bolo plynulé a dokonalé, ako keby bola ideálny plameň tancujúci po drevených stoloch, ktorého odlesk sa odrážal v mužských tvárach. Cez doštenú dlážku jej do nôh udierala hudba. Dovolila Royovi, aby ju rozkrútil ako baletku. Ešte aj Della sa smiala. Každý jeden z nich – celý poondiaty svet – bol zlatistý a krásny.

Bola v pokušení zvaliť to na Roya, ale v podstate o nič nešlo, vtedy s kokaínom. V skutočnosti jej takmer neudrel do hlavy, tak si z neho s Royom dali ešte niekoľko ráz. Zakaždým, keď sa rozosmiati vyhrnuli z toaliet, Della ich bez úsmevu pozorovala spoza baru. Birdie si pamätala, ako stratila cit v jazyku a nose. Neskôr ešte aj v zuboch, takže jej tvár akoby patrila niekomu inému. Koks jej však nezašliapal tak ako alkohol. Bolo to, ako keby dostala do vienka nadprirodzené nadanie – schopnosť liať do seba tequila ako vodu.

A vtedy sa dopustila tej chyby. Neprestala. Mala nahlásiť, že jej padla, spočítať si prepitné a pomôcť Delle s vypratávaním barových hostí. Namiesto toho pokračovala v pití. Jasné, naviedol ju Coldfoot alebo niekto iný, lebo ju podpichol, že

neznesie veľa, a po kokse sa nedalo úplne presne odhadnúť, ako stúpa jej opitosť. No skutočný problém predstavoval jej bizarný optimizmus, že sa tentoraz možno dokáže udržať v tom dokonalom okamihu, keď má človek dosť, aby lietal, ale nie toľko, aby mu prišlo zle zo samého seba.

V kúpeľni chatky si Birdie priložila pery ku kohútiku, dala si niekoľko hltov vody a ošpliechala si tvár. Potrebovala sprchu a horúcu kávu. Najskôr si však z nočného stolíka vzala zapalovač aj cigarety a bosá vyšla von. Jediný drevený schod pred dverami bol studený a vlhký od rosy. Mocne si objala trup, aby ju netriaslo od zimy, a fajčila. Po mesiacoch zimy bez priameho slnečného svetla sa slnko konečne vyšplhalo dosť vysoko na oblohu, aby zasvietilo aj na chatku. Všade, kam oko dovidelo, sa týčili končiare, ich biele snehové čiapky ostro žiarili na pozadí modrého neba, ale vzduch voňal zeleno ako topoľové puky, steblá trávy a potočná voda.

Birdie zahasila cigaretu, vrátila sa dnu, vsunula nohy do tenisiek a natiahla si mikinu. Emaleen mávala tvrdý spánok. Ešte hodinku-dve bude tuhá. Pri odchode Birdie ticho zatvorila dvere.

Keďže najmenšie chatky pre hostí nemali vlastný úložný priestor, časť ich majetku držala vzadu v kôlni. Z kúta vedľa bicykla a sánok, ktoré patrili Emaleen, vytiahla rybársky prút s navijakom, ktorý jej pred rokmi daroval starký Hank. Jedno očko bolo k prútu prilepené páskou, starý silon bol krehký a navijak sa zasekával. V otlčenom boxe na rybárske náčinie však našla zopár mušiek značky *Mepps* ešte v pôvodnom balení a kľbko nadväzcov. Bez ohľadu na to, ako ju bolela hlava, vždy vedela, ako sa viaže rybársky uzol. *Najlepší*

liek po opici, hovorieval starký Hank. S rybárskym prútom a boxom kráčala popri zadných traktach ostatných chatiek a baru, popri piknikovom stole a ohnisku. Della určite ešte spí. Clancy pravdepodobne varí kávu a zohrieva gril na raňajky v bufete.

Cestička do lesa viedla k Sydovmu príbytku, ale takto skoro ráno ho Birdie nemienila otravovať. Namiesto toho sa vybrala skratkou pomedzi stromy, potom odbočila z chodníka a zamierila k potoku dolu v úžľabine. Letné vtáky – drozdy, penice a králiky – sa vracali po zime, brkali a trilkovali v korunách briez a smrekov. Birdie musela preliezť cez smrek, ktorý vyvrátila búrka, ale tráva bola stále nízka a diablove kyjaky ešte nedosiahli svoju úplnú ostnatú výšku, takže sa kráčalo pomerne jednoducho. Keď ju našli komáre, natiahla si na hlavu kapucňu mikiny. A keď k jej zakrytým ušiam začínalo doliehať zurčanie potoka, počula ho skôr, než ho uvidela.

Až keď sa predierala cez jelšinu, uvedomila si, že zabudla na pušku. Odvykla si ju nosievať so sebou na prechádzkach, lebo v zime ju nepotrebovala, no o tomto čase už medvede opúšťajú svoje brlohy. Potichu zastala v hustom kroví, zatajila dych a započúvala sa. Počula len vtáky, potok a o niečo ďalej tiché pravidelné hučanie rieky Wolverine.

„Hej, medved!“ zakričala a zatlieskala. Len pre istotu.

Medvede sa najčastejšie správali podľa očakávania, ak sa teda vôbec ukázali. Vyhýbali sa ľuďom, a keď začuli hlas alebo zavetrili pach, človeka obišli širokým oblúkom. Baribaly sa často vyskytovali na stráňach, kde sa pásli medzi mydlovníkmi. Roztopašnejšie z nich sa prehrabávali

v smetiakoch za barom. Zväčša ich zahnal už jeden výstrel do vzduchu. Grizlyovia, väčší a hrozivejší, sa ukazovali zriedka, nechali len stupaje alebo kôpky trusu v lese. Z času na čas však medvede človeka prekvapili. Boli príliš inteligentné, aby sa dali úplne predvídať. Jules žila o niečo ďalej, pri tej istej ceste, pri ktorej stál bar, a pred pár rokmi ju medveď baribal sledoval, keď kráčala popri elektrických drôtoch a oberala brusnice. Vždy keď sa k zvieraťu obrátila chrbtom, zrýchlilo a priblížilo sa k nej. Keď sa k nemu obrátila tvárou, zastalo a prestupovalo na mieste, akoby zbieralo odvahu zaútočiť na svoju korisť. Takto to pokračovalo skoro dva kilometre a Jules hovorila, že to bolo ako pekelná verzia semafora, raz červená, raz zelená, pričom medveď stále skracoval jej náskok. Zachránilo ju len to, že Stan začul jej volanie, vyšiel z domu so svojou tristosedemdesiatpäťkou a medveďa zastrelil.

Jules ten príbeh rozprávala stále dookola a ostatní pridávali vlastné príhody. Bola to obľúbená kratochvíľa v bare, medvedie historky. Zábavná aj preto, lebo vyjavení turisti, ktorí ich počuli, sa dokázali poriadne vydesiť, ale popravde len hlupák by sa aspoň trochu nebál. Najstrašnejšie príbehy sa rozprávali o grizlyoch, lebo tieto medvede sú neskutočne veľké a mocné. Lovci spomínali, ako grizly v noci krúžil okolo ich tábora, fučal a cvakal zubami, zastrašoval ich. Prospektor vyhlásil, že to bolo ako zrážka s tichým nákladným vlakom, keď ho napadla medvedica neďaleko Alpinu. Stále mal vzadu na šiji a na temene jazvy, kde ho medvedica tresla labou po hlave a drsne ním zatriasla, kým ušla aj so svojimi dvoma medvied'atami. Len vlani v lete v tundre na sever od

baru U rosomáka vytiahol grizly staršieho pána zo stanu, zabil ho a sčasti zožral, zvyšok tela si uložil pod hromadu machu a hliny.

Všetky tie historky bežali Birdie hlavou, keď čakala a načúvala. No koľkokrát už kráčala týmto lesom a neuvidela nič nebezpečnejšie ako jariabka alebo urzona! Ani jediný raz nenadabala pri potoku na medveďa. Pri rieke Wolverine vyrástla a za celý svoj život zazrela len zopár medved'ov, väčšinou vzdialených a cez ďalekohľad.

To, že ich nevidíš, neznamená, že nie sú nablízku, hovorievala starká Jo. A škriepila by sa, že potok obklopený jelšinou je to posledné miesto, kde by sa mal človek ocitnúť bez strelnej zbrane. V hustom poraste ďaleko nevidieť a zvuky tlmí šumiaca voda. Nič nie je nebezpečnejšie, ako zblízka vyplašiť medveďa.

Keby sa však Birdie zvrtila a vrátila sa domov po pušku, prišla by o celé ráno. Zobudila by Emaleen. Osprchovala by sa a potom by zašla do bistra pri bare na kávu. Onedlho by bola v bare a začínala večernú zmenu, stále s boľavou hlavou a s mozgom obostretým hmlou nevoľnosti.

Kráčala teda ďalej. Z jelšiny vyšla na miesto, kde stromy rástli riedko a terén sa jemne zvažoval k potoku. Paprade sa ešte len začínali rozvíjať. Samičie rastliny na tenkých stonkách vyzerali ako bledozelená čipkovina vznášajúca sa len pár centimetrov nad zemou. Ak bol niekde nablízku medveď, tu by ho Birdie uvidela.

Potok, ktorý vytekal z jazera Juniper Lake a vlieval sa do rieky Wolverine, bol dosť úzky, aby ho Birdie na mieste o pár krokov nižšie preskočila. Pred mesiacom sa krajom vody

ešte tiahol ľad a na brehoch ležali snehové záveje. To všetko už bolo preč, medzi machom a balvanmi kvitli drobučké bielo-fialové tučnice.

O niečo nižšie po prúde Birdie zbadala starý topoľ, ktorý už dávno padol krížom cez potok. Voda sa pred ním hromadila, hlboká a tmavá, a potom kaskádovito pretekala cez široký kmeň. Toto bolo vždy najlepšie miesto na rybačku, ale dúhové pstruhy zimovali v jazere Juniper Lake a Birdie si nebola istá, či sú už aj v potoku. Na plytčinách si nevšimla nijaké pohyby.

Čupla si na breh a otvorila box s náčiním. Vybrala z neho lovecký nôž, ktorý tam vždy nosila, a odrezala ním starý hrdzavý nadväzec od šnúry. Uviazala nový, pripla k nemu mušku a vyšla na topoľový kmeň, pričom dávala pozor, aby sa nepokĺzla na mokrom dreve, hnijúcom tam, kde z neho odpadla kôra.

Prvých pár pokusov vyšlo naprázdno. Raz sa šnúrou zachytila o vrbu a musela mušku šklbnutím vyslobodiť, druhý raz muška neobratne plesla o vodu priamo pred ňou. Zasekla, navinula šnúru, vymenila mušku, skúsila nízke nahodenie a muška perfektne padla do vzdialeného víru. Niekoľko sekúnd ju nechala klesať, potom ňou trhla, aby sa rozkrútila, a pomaly ju priťahovala k sebe. Cítila, ako muška na niečo narazila, ale to sa zrejme len stretla s potopeným konárom na dne potoka.

Striedala miesta nahadzovania aj rýchlosť, akým mušky ťahala naspäť. Vedela, že možno stráca čas pri prázdnej tóni, ale bolo jej to jedno. Stačilo, že je tu, že sa dáva obmývať slnečným svetlom, zeleňou lesa, zurčaním potoka a spevom

letného vtáctva. Keby tu tak mohla zostať celý deň, chodiť po brehu a muškáriť, nemyslieť na nič! Len kde by našla pstruhy? Mach pod nohami, brezové konáre a modré nebo nad hlavou, nikto od nej nič nechcel... Prečo by takto nemohol vyzeráť jej skutočný život? Lebo nemohol. Napokon sa bude musieť vrátiť a pozrieť sa do očí Delle, stále nahnevanej za včerajší večer. A bude musieť zavolať staršej Jo, či by nemohla postrážiť Emaleen, lebo je sobota a bar bude zase plný. Mala ju o to poprosiť skôr, ale Jo sa v poslednom čase znervóznila vždy, keď od nej niečo potrebovala. Navyše Jo bude musieť prísť po Emaleen autom. Ona mala svoje auto stále pokazené, niečo s prevodovkou, a bude ju to stáť viac, než zarobí za mesiac. Po stý raz sa pristihla, ako to počíta. Výplatný šek dvakrát do mesiaca, k tomu prepitné v bežnej výške, mínus mesačné výdavky a poplatky, ktoré stále dlhuje banke za nekryté šeky. Keby musela platiť za strázenie dieťaťa, to už by mohla rovno podať výpoveď a poberať potravinové poukážky. Lenže takto, aj keby sa uskromňovala a šetrila, sa jej auto nepodarí opraviť ani do jesene. Mala plné zuby žobrania odvozu a peňazí, presúvania Emaleen po okolí ako batožiny. Bolo to ako pokúšať sa o výhru v nudnej, monotónnej hre, ktorú vymyslel niekto iný, v hre, na ktorej v konečnom dôsledku ani zamak nezáležalo. Žúrky a pijatika boli hlúposť, to vedela, ale občas chcela pocítiť vzrušenie z toho, že je nažive.

Len čo sa človeku zatúlajú myšlienky, ryba zaberie. Birdie zacítila trhnutie šnúry, a keď zasekla prút, pošmykla sa jej pravá noha, takže skoro spadla. Podarilo sa jej obnoviť rovnováhu a ďalej navíjala, nechávala pstruha plávať preč,

keď sa poriadne zaprel. Ryba skákala, špliechala a odrazu nič. Už si bola istá, že sa stará šnúra roztrhla, ale keď ju navinula, uvidela mušku, ako sa ťahá po hladine. Len ju nezaložila dosť dobre. Pritiahla si šnúru, odpojila od nej mušku a skontrolovala, či nie je háčik ohnutý alebo inak poškodený. Opäť nahodila.

Bolesť hlavy v tej chvíli začala poľavovať a ten druhý pocit – zmes viny a výčitiek svedomia, z ktorého mala sto chutí lapať dych, trepať sa a vzdorovať – zmizol. Akoby sa jej myseľ zúžila na bod, ktorý zbíhal po priehľadnej šnúre do studenej tmavej vody. Nahodila znovu na opačnú stranu potoka, pripravená vystihnúť každý hrbolček či každé trhnutie.

A potom tú rybu mala. Bola väčšia ako prvá, ohla jej konček prúta a ťahala šnúru so sebou, ale ona ju zľahka zvládala, priťahovala, popúšťala, aby v šnúre nekleslo napätie. *Nekmáš ju k sebe*, hovorieval starký Hank. *Máš ju, už ju máš!*

Birdie zoskočila z ležiaceho kmeňa a opatrne vytiahla rybu na breh. Bol to krásny pstruh dúhový, dlhý dobrých štyridsaťpäť centimetrov, ligotal sa živými farbami, aké charakterizujú obdobie vytierania – tmavá, svetielkujúca zelenohnedá s čiernymi fliačkami, ktoré Birdie pripomínali orieškové oči, a k tomu výrazný pás ružovkastej na bokoch. Háčik mu z úst vyšiel ako nič. Mohla by pstruha hodiť späť do potoka, nech si odpláva, ale nechá si ho. S Emaleen už dávno nemali na stole čerstvého pstruha.

Vytiahla lovecký nôž a bodnutím do hlavy pstruha zabila, potom si čupla k vode a vyvrhla ho. Keď vyťahovala vnútorosti, zhrčili sa okolo nej komáre a drobné mušky. Opakom

ruky si ich obtierala z tváre. Prešla palcom cez brušnú dutinu pstruha popri chrbtici, odstránila tmavočervenú obličku a potom opláchla rybu aj svoje ruky od krvi.

Pozrela sa na hodinky. Prešli takmer dve hodiny. Musí sa vrátiť. Nedoniesla si batoh ani vrečko na rybu – v skutočnosti neočakávala, že niečo chytí –, tak si rybu zakvačila žiabrami na ukazovák, ktorý vystrčila z kostnatých rybích úst, tou istou rukou zdvihla prút a druhou box s náčiním. Predstavila si, ako sa vkradne do chatky a priloží studené pery pstruha spiacej Emaleen na líce. Emaleen sa zobudí a zhíkne. *Dobré ráno, Ruženka*, povie jej, *teraz sa premeníš na žabu!* a Emaleen sa rozosmeje. *Nie, mami, to si si poplietla. To princ! Princ musí pobožkať Šípkovú Ruženku!*

Ale čo žaba?

No, keď pobožkáš žabu, tak sa ti možno premení na princa.

Tak vidíš! No tak by sme ho mali pobožkať, nemyslíš si?

A znovu otrčí pstruha Emaleen k tvári a Emaleen bude krčiť nosom, krútiť hlavou a chichotať sa.

Dobre, dobre, nemusíme ho bozkávať. Čo keby sme ho radšej zjedli na obed? Žeby nám ho Clancy upiekol? A Emaleen zvýskne od radosti.

Už bola sčasti v jelšine, keď sa jej v kroví niekde vpredu zachytil konček rybárskeho prúta. Zabudla ho niešť hrotom dozadu, ako ju naučil starký Hank, aby ju hrot nasledoval aj cez porast. Keď sa prút pokúsila uvoľniť, šnúra sa omotala okolo konca konára. Položila pstruha aj box s náčiním a začala ju odkrúcať, ticho pritom nadávala.

Keď skončila a zohla sa po box s náčiním, praskot konárov pokračoval. Niečo veľké sa hrnulo jelšinou k nej.

Kým sa rozhodla, či sa dá na útek, alebo spustí krik, z krovia sa vynoril muž. Bol to Arthur Neilsen. Vyzeral rovnako zlaknuto ako ona, a keď sa pokúsil cúvnuť, potkol sa o nízky jelšový konár a takmer spadol.

Birdie sa rozosmiala. „Poriadne sme sa navzájom vydesili, čo?“

Neodpovedal kamarátskym smiechom ani úsmevom, stále pôsobil, ako keby najradšej vzal nohy na plecia. Bol to veľký chlap, meral skoro meter deväťdesiat, ale od jesene, keď ho Birdie videla naposledy, schudol. Jeho strapaté zlaté vlasy vyzerali, akoby si ich skracoval sám tupým nožom, a mal hustú bradu, s výnimkou miesta, kde mu zboku hlavy na líce zbiehala hlboká jazva. Z ucha mu zostal len kúsoček. Možno pre toto znetvorenie alebo pre jeho nešikovné správanie a čudný spôsob reči sa mu ľudia väčšinou vyhýbali. V Birdie vždy vzbudzoval najmä zvedavosť.

Arthur sa pozrel na rybu a podišiel bližšie. „Pstruhy,“ povedal. „Prichádzam sa pozrieť, či sú už zase v potoku.“

„Hej, aj ja. Myslela som si, že je na ne priskoro, ale napokon mi zabrali dva. Prvý sa odtrhol.“ Zdvihla vypitvaného pstruha a pokúsila sa ho utrieť od listov a trávy, ktoré sa mu prilepili na vysychajúcu kožu. „No tento neušiel.“

Ukázala ho Arthurovi a jeho tvár nadobudla vášnivý výraz ako tvár muža, ktorý sa približuje k bozku, alebo ako tvár mačky, ktorá sa chystá skočiť na myš.

Birdie si zrazu uvedomila, že sú hlboko v lese a že keby sa tu stalo niečo zlé, nikto by ju nepočul kričať. Neisto sa zasmiala. „Už by som sa naozaj mala vrátiť. Všetci na mňa čakajú.“

Arthur sa pokúsil odstúpiť jej z cesty, ale v kroví na to nebolo miesto. Keď sa oňho obtrela, bola si pomerne istá, že počula, ako prudko vdýchol nosom – akoby ju ovoniaval.

Rýchlo kráčala a obzerala sa ponad plece. Keď uvidela, že Arthur sa obrátil a pokračuje v ceste k potoku, zakričala: „Šťastný lov!“ O pár krokov neskôr jej to však pripadlo hlúpe – nemal so sebou žiadny rybársky výstroj.

2. kapitola

Emaleen nevedela, čo má robiť. Mama bola preč veľmi, veľmi dlho a ona sa bála, iba na to nechcela myslieť, nechcela myslieť na to, aká je vystrašená, lebo strach by z nej mohol vykypieť, rásť a narásť na niečo strašne veľké. Namiesto toho sa ho pokúšala udržať uviazaný na ten najmenší, najtuhší uzlíček, ktorý cítila niekde pri pupku.

Kedysi sa bála tmy. To len keď bola malá. Teraz, keď bola noc a ona sa zobudila sama v chatke, vedela, že mama iba pracuje neskoro do noci v bare. Zostala zakrytá, tuho zažmúrila oči, počítala do sto alebo šeptom rozprávala rozprávky Náprstkulienke, až kým obe zaspali, a keď sa prebudila druhý raz, mama bola v posteli s ňou.

Lenže teraz nebola noc. Bol deň a slnko bolo už nad horami, ešte aj púpavy sa zobudili a začínali sa otvárať. Emaleen sa dívala z okna, keď jej mama kráčala do lesa celkom sama. Dívala sa a čakala, dívala sa a čakala, triasla sa v pyžamku. Myslela si, že mama sa hneď vráti. No mama sa nevrátila.